MAX
CZORNYJ
PŘÍBĚH ILSE KOCHOVÉ, MANŽELKY
VELITELE NACISTICKÉHO TÁBORA,
JEJÍŽ KRUTOST SE STALA LEGENDOU.
BESTIE
Z BUCHEN
WALDU

BESTIE
Z BUCHEN WALDU

Copyright © by Max Czornyj, 2021
This edition is published by arrangement with Wydawnictwo Filia.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Martin Veselka, 2023
Cover © Mariusz Banachowicz, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3223-4 (pdf)

MAX
CZORNYJ

BESTIE Z BUCHEN WALDU

přeložil Martin Veselka

A tak se člověk vyčerpává ve škodlivých protestech proti Bohu a celému zbytku světa a zapomíná na základní princip, který je předpokladem každého úspěchu, totiž: Děláš-li něco, dělej to pořádně.

ADOLF HITLER: *Mein Kampf*
přeložil Slavomír Michalčík

Dokud nebude zdravá,
zatím je zde ta malá!
Ó, už mám dosti všeho!
Hej, nechť dvořané běží
pro střelce nejlepšího!

ARTUR OPPMAN,
Pohádka o Sněhurce a trpaslících

Události popisované v této knize jsou založeny na skutečných příbězích. Čtenáři sice často mohou mít při četbě dojem, že líčený děj je zcela fiktivní, že takové věci se nemohly odehrát a že je to prachobyčejná pohádka vycucaná z prstu. Jenomže ono to tak není. Ty nejkrutější pohádky, které si jen dovedeme představit, se opravdu odehrály. Pravda bývá děsivější než ta nejfantasknější fikce. Člověk je schopen úplně všeho. Nevěříte? Po přečtení této knihy už nikdo nebude pochybovat o tom, že čarodějnice opravdu existují. Přinejmenším jedna z nich.

1.

„Karl?“

„Ano, miláčku?“

„Měla bych na tebe prosbu.“

Přistupuji ke svému muži a jemně se dotýkám jeho černé, perfektně vyčištěné uniformy. Je dokonale hladká. Uniforma důstojníka SS je jedním ze symbolů síly třetí říše a Karl ví, že se o ni musí starat. A vím to i já.

„A co bys ráda?“

Nevinně jsem pokrčila rameny. Rukou jsem sjela na manželovu hruď a pak pomalu směrem dolů, tam, kde vím, že dosáhnu splnění každého svého rozmaru.

„Ilse, co ode mě chceš?“ upřesňuje svou otázku mrazivým tónem Karl. Pohlíží na hodinky a protahuje se.

Je pět dvacet šest. Zakrátko se rozezní signál svolávající k rannímu apelu. Skrze okna prochází do naší vily rozptýlené světlo. Slunce se probouzí nad nekonečnou pustinou, uprostřed níž se rozkládá tábor a kde i my jsme si vybudovali své hnízdečko plné lásky. Banality nenávidím a tím spíš nejsem romantička.

Nicméně i příkladná německá žena musí občas projevit špetku galské prohnanosti. Teorie ras a s nimi spjatých vlastností je stoprocentně oprávněná.

„Jde o drobnou změnu v koupelnách," řeknu a políbím Karla na podbradek. Jemně se dotýkám jeho kůže svými zuby. Vím, co ho rozpaluje nejvíc.

SS-Standartenführer mě sleduje rozněžnělým pohledem. Zhluboka se nadechuje a pak se podvědomě opět narovná. Jeho přesně naplánovaný den nedokáže nic rozházet. Jemně mě odstrkuje, načež si dává ruce za záda a zamíří k východu. Bez sebemenšího zájmu prošel kolem stěny, na níž visely dvě rozměrné krajinomalby od Friedricha Lessinga. Nebo snad Lissninga? To teď není podstatné. Před několika dny se nad nimi rozplýval doktor Weisser. Pro mě je důležité jen to, že na uměleckém trhu mají obrovskou cenu a že odpovídají i Führerovu vkusu. Úkolem německé ženy je vytvořit takový domov, na jaký bude její rodina hrdá.

„Miláčku…" Udělala jsem několik kroků směrem ke Karlovi. „Šlo by…"

Můj manžel se zastavil a nervózně se na mě zadíval.

„Ilse, víš přece, že spěchám. Co přesně ode mě chceš?"

„Chtěla bych, aby se z administrativních prostor navrtala díra do umýváren." Usmála jsem se a našpulila rty, jak to má Karl nejradši. „Už jsem si stačila zjistit, jak to tam je," dodala jsem neprodleně. „Technicky je to proveditelné. Musím tam mít špehýrku, abych dobře viděla na vězně."

Karl pokládá ruku na kliku, ale je vidět, že ho moje žádost zaujala.

„Proč?“ ptá se překvapeně.

A mně už je zřejmé, že jsem vyhrála. Udělá to pro mě a dál už na něj žádné divadýlko hrát nemusím, nicméně nehodlám se připravit o tu radost. Odpověď mám předem promyšlenou.

„Chci pro tebe připravit překvapení. Máš rád překvapení, že ano? Jsem si jistá, že tě ještě žádné z nich nepřekvapilo tak moc.“

2.

Otvor se špehýrkou nainstalovali tak, že když je člověk v umývárnách, nevšimne si jej. Administrativní prostory se přesunuly o místnost vedle, zatímco já jsem získala naprostou volnost v přístupu k nevelkému kukátku. Nikdo mě tu nemůže vyrušit. Mezi vězni i esesáky se začaly šířit řeči. Minimálně do této chvíle jsem ignorovala mimoděk zaslechnuté komentáře pošeptem o „královně tábora“. Přiznám se, že se mi to vlastně i líbilo. Koneckonců ať mi říkají, jak chtějí.

Krátce po páté hodině se na železniční vlečce zastavil další vlak s transportem živého zboží. Karl souhlasil, že mi bude při inauguraci nové hračky dělat společnost. Krátce po šesté jsem povzbuzená projížďkou na koni v okolním lese zavedla Bukefala do stáje. Z reproduktorů sem doléhají tóny Hitler Lied. Na apelplacu teď určitě probíhá ranní rozcvička těch vzdorovitých špinavců, co včera nesplnili normy v lomu. Dnes ten úžasný výjev sice sledovat nemůžu, ale až taková ztráta to zase není.

O půl sedmé mají být noví vězni – po přepočítání a zapsání – odvedeni do umýváren. Nemůžu se dočkat. Hladím Bukefala po nozdrách a s bičíkem v ruce zamířím k ubikacím.

„Karl!“

Můj manžel už na mě čeká. Stojí před vchodem do někdejších administrativních prostor a dívá se k věžičkám s kulometnými hnízdy. Pak cosi zašeptá svému pobočníkovi Hermannu Hackmannovi, ten pokývá hlavou a spěšně odchází.

„Můžeš mi konečně vysvětlit, co má tenhle cirkus znamenat?“

„To není až tak jednoduché. Dobré překvapení se vyznačuje tím, že člověka dlouhou dobu udržuje v napětí, nemám pravdu?“

„Vždycky mám radši naprostou otevřenost. Lidi by před sebou neměli ukrývat ani příjemná tajemství, tedy pokud…“

Přerušuju jeho úvahy mávnutím ruky. Vykročím směrem k širokým dřevěným dveřím. Z druhé strany budovy k nám doléhá křik táborových dozorců a nerovnoměrný dusot kroků. Kriminálníci. Takoví nedovedou nikdy – ani když na ně míří hlavně pušek – mašírovat jednotně. Na rozdíl od politických vězňů, kteří často už do brány tábora napochodují bezmála vojenským přehlídkovým krokem. „Ave, Caesar, morituri te salutant!“ Dokonce i ty zpropadené komunisty lze zkrotit a náležitě vyškolit.

„Ukaž mi, jak to funguje.“ Vstupuji do nevelké místnosti, v níž stojí pouze pracovní stůl a prázdná police. Rozhlížím se a hledám špehýrku. „Kde je?“

Karl kolem mě projde s rukama za zády a pak přistoupí ke stěně proti oknu. Nic tam nevidím.

„Podívej se.“ Sklání se a s úsměvem zvedá dokonale maskovanou destičku. Zevnitř vytahuje okulár podobný těm, jaké mají dalekohledy. Nahlíží jím do umýváren.

„Už tam jsou?“ ptám se a postavím se vedle něj.

„Zrovna vcházejí dovnitř.“

„Výborně. Nastal čas zahájit představení.“

Mnu si ruce a nakláním se vedle Karla Kocha – SS--Standartenführera, velitele koncentračního tábora Buchenwald a svého manžela. Ještě na okamžik jej budu držet v nejistotě.

3.

Noví vězni pomalu vcházejí do umýváren. Všichni jsou nazí, jejich oděv skončil ve skladu a místo něj dostanou táborové mundúry. Někteří z nich se nejistě rozhlížejí, jiní se snaží žertovat, několik se jen stěží ovládá, aby se nerozplakali. Čekají, až se ze sprch spustí voda. Je jim zima, zvenčí do místnosti fouká stále ještě otevřenými dveřmi. Putuju pohledem po jejich scvrklých, mrňavých penisech. Ubožáci a idioti.

Čekám, až se hlouček tísnící se na jednom místě trochu rozptýlí. Z mně nepochopitelných pohnutek však většina z nich stojí pohromadě. Odlepuji zrak od okuláru a otáčím se ke Karlovi.

„Nařiď jim, aby se rozešli. Chci je vidět všechny."

Manžel si rezignovaně povzdechne. Přesto poslušně vychází ven a důkladně za sebou zavírá dveře. Opět se podívám do umýváren. Několik z těch chlapů se mi začíná líbit. Estetika je otázkou zvyku. Když se dost dlouho díváme i na ten nejošklivější obraz, začneme v něm vnímat jistou krásu.

Vtom se umývárnami rozlehl ostrý křik esesáků. Tlusté zdi jej zdeformovaly natolik, že se ke mně dostává jen v podobě nesrozumitelných zvuků. Přesto je mi naprosto jasné, jaké rozkazy zazněly. Vězni se neochotně rozcházejí a rozmisťují po celé místnosti. Někteří z nich čím dál častěji nervózně pohlížejí na výpusti sprchových trysek, které jsou zamontované ve stropě.

Konečně vidím téměř všechny. Je jich zhruba čtyřicet nebo padesát, většinou jim není víc než čtyřicet let. Převážná část z nich jsou solidně stavění chlapi se širokými rameny a hrudníky, které jsou schopné pojmout víc vzduchu než kovářský měch. Mou pozornost ovšem upoutá jen několik z nich.

Znenadání se zavřou dveře a v obličejích vězňů se okamžitě začne zračit nejistota. Evidentně se mezi nimi roznesla jedna z těch nesmyslných fám o hromadném vraždění. Nechápu, jak nás mohou podezřívat z takové nešetrnosti.

„Hotovo."

Vyrušena ze svých úvah téměř poskočím. Ani jsem nezaslechla, že už se Karl vrátil do místnosti. Často se pohybuje tiše jako kočka a zjevně mu to působí potěšení.

„Děkuju," šeptám. „A teď se dívej."

Odstupuji od okuláru a čekám, až se k němu Karl pohodlně postaví. Obejmu ho svýma krátkýma, ale dokonale pěstěnýma rukama.

„Upoutal některý z nich tvoji pozornost nějak výrazněji?"

Pokrčí rameny.

„Co já vím? Je to banda sviní, které tu musíme naučit disciplíně."

V trubkách zamontovaných ve zdech to začíná šumět. Usmívám se a pokládám ruku na manželova záda.

„Už se začali koupat?"

„Ano."

„Vidíš toho velkého chlapa, co vypadá jako námořník?"

Karl zlehka pohybuje okulárem a tiše něco zabručí. Jako vždy je trochu podrážděný.

„Toho s tím odporným plnovousem a velkým tetováním na hrudi?"

„Přesně toho. Na tom tetování je loď, co se vynořuje z mořských vln, a maják."

„No asi ano." Karl začíná ztrácet trpělivost. „A co je s ním?"

Nastal čas, abych přešla k jádru věci. Otáčím se směrem k oknu a vkládám ruce do kapsy jezdeckých kalhot.

„Dej mi ho, ať si s ním můžu dělat, co budu chtít."

Karl se odsune od okuláru a zaraženě se na mě zadívá.

„To má být to tvoje překvapení?" ptá se zhurta.

Přikročím k němu a políbím ho přímo na ústa.

„Přesně tak. Musíš mi ještě chvilku důvěřovat. Slibuju, že už to nepotrvá dlouho."

Krátce se rozmýšlí, načež mávne rukou na znamení souhlasu.

„No tak teda budiž. Jak se tak dívám na tu jeho držku, nejspíš to bude nějaký drobný zlodějíček nebo pasák. Mámě se po něm zřejmě nijak zvlášť stýskat nebude."

4.

„Vězeň číslo jedenáct čtyřicet sedm. Helmut Pilker, bytem v Berlíně, Bismarckstraße, třicet pět let, svobodný, odsouzený za loupeže a příslušnost k organizované zločinecké skupině. Poznámka: ‚návrat nežádoucí'."

SS-Sturmscharführer si významně odkašle. Odsouvá dokumentaci na stranu a se zájmem si mě prohlíží.

„Chtěla byste vědět ještě něco dalšího, paní velitelová?"

Kroutím hlavou. Karl mi nařídil, abych tu schůzku absolvovala osobně, sám se do toho mého intrikaření nechtěl plést. Přesně takhle to nazval – „intrikaření"! Usoudil, že na to nemá čas a že už ho s tím svým zatraceným překvapením nemám otravovat. Už nějakou dobu se stále jen dohadujeme. Pro mě to ale není žádná tragédie. To překvapení pro něj byl totiž zároveň dárek pro mě. Ten nápad jsem dostala během rozhovoru s doktorem Fritschem, ale nepředbíhejme.

„Znamená ta poznámka ‚návrat nežádoucí'," snížila jsem diskrétně hlas, „přesně to, co myslím?"

SS-Sturmscharführer si opírá lokty o stůl. Měří si mě pohledem, jako by chtěl vyhodnotit, jako kdo mu kladu tu otázku.

„Je to čistě profesní zvědavost," snažím se rozptýlit jeho pochybnosti. „Ale – pokud je to nějak důležité – můj manžel o všem ví."

Štábní rotmistr táborového velitelství se nakonec rozhodl. Dívá se přes moje rameno, jestli jsou dveře zavřené, a poté mi odpoví hlubokým, ale tichým hlasem.

„Ta poznámka znamená přesně to, co máte na mysli."

„Výborně." Usmívám se. „V tom případě by s tím neměly být žádné problémy."

„Asi vám nerozumím, paní velitelová."

Zvedám se ze židle a začínám se pomalu procházet po nerozsáhlé místnosti. Oknem dovnitř dopadá příjemný, nijak zvlášť prudký sluneční svit. Zvenčí sem doléhají povely udělované jeden za druhým a šířené zesilovači. Na zádech cítím pohled SS-Sturmscharführera. Vím, že můj přiléhavý černý jezdecký úbor na muže působí. Zastavuji se u parapetu a chvíli pozoruji prázdné prostranství v zadní části tábora. V dálce se táhne pás nízkých vrchů porostlých lesy. Z mé perspektivy ty stromy působí, jako by byly doslova tmavomodré. Ty bližší, které mají sytě zelenou barvu, se bezmála derou do areálu tábora jako nějaká džungle.

Raz, dva, tři. Rotmistr už se vynadíval dost. Prudce se otáčím čelem k němu a přimhouřím oči.

„Musíme se toho Helmuta Pilkera zbavit. Je to národní zájem."

„Národní zájem?“

„Nejsem oprávněna, abych vám k tomu sdělila víc. Můj manžel…,“ umlkám a snažím se uspořádat si myšlenky. Kašlat na to. I kdyby se ten vojenský ouřada obrátil na Karla, ten už ho obratem nějak odbude. „Můžete zajít za velitelem a ten vám řekne víc.“

SS-Sturmscharführer sedí, ale přesto je napjatý jako struna.

„Ne, to samozřejmě vůbec nebude potřeba…“ Rozpačitě špulí rty. „Uvědomujete si ale, doufám, že musíme mít starost o to, jak to působí.“

„Jistě, jistě,“ vyprsknu. „Ano, jak to působí! A co rozkazy? A národní zájem?“

„Samozřejmě, plně chápu.“

„Takže?“

Štábní rotmistr si pročísne své světlé, jemné a řídké vlasy. Je mu nanejvýš třicet a já přemýšlím, jak se dostal až na tuto pozici. Kdo ho protlačil? S kým se stýkal, aby získal toto vysněné místo táborového ouřady? Vím, že můj manžel ho před jistou dobou zasvětil do svých kšeftů, ale netuším, jak moc mu můžu důvěřovat. Znenadání vstává od stolu, pohlédne na portrét Adolfa Hitlera, co visí nad policí, a zlehka se na mě usměje. Jeho modré oči se dravě zalesknou.

„Zbavíme se ho,“ oznamuje, aniž by se snažil šeptat. „Podle rozkazu.“

„Budu na vás mít ještě jednu prosbu.“

Když mu ji sdělím, SS-Strumscharführer se usmívá ještě víc.

5.

„Podej mi dalekohled.“

Hlídač neprodleně splní můj rozkaz a postaví se do pozoru.

„Pohov.“

Právě probíhá ranní nástup a zakrátko má začít představení, které jsem zrežírovala. Pokukuji směrem, kam nahnali poslední transport vězňů. Většinou je ubytovali do stejného baráku a ke stejnému komandu. Nikde mezi nimi však nevidím Helmuta Pilkera. Několikrát si důkladně prohlížím sevřenou skupinu mužů, stále ještě vyděšených přísnou disciplínou, která v táboře panuje. Postupně si prohlížím jejich tváře. Až po chvíli si uvědomuji svůj omyl. Hledala jsem velkého ramenatého námořníka se štětinatým plnovousem. Jenomže všichni vězni bez výjimky byli mezitím pečlivě ostříháni a oholeni. Teď už nemám pochyb. Helmut Pilker je ten dlouhán s překvapivě protáhlým a celkem sympatickým obličejem, který všechny ostatní převyšuje. Díky dalekohledu zaznamenám i část tetování na jeho pravé ruce.

Dozvuk povelů šířených reproduktory se rozléhá po okolí. Ještě před pár měsíci to plašilo ptáky, kteří v obrovských hejnech vzlétali z korun stromů. Teď už si příroda na všechno zvykla. „Štěkače“ – tak zesilovačům přezdívají vězňové a něco na tom bude.

„Sundat čepice. Pozor! Vlevo hleď!“

Vězni bez mrknutí oka provádějí další a další rozkazy. Můj manžel pochoduje před shromážděnými a postupně se jim dívá do obličeje. Každý se snaží vyhnout jeho pohledu a náhle se zmenšuje, téměř mizí a krčí se do sebe. Dokonce i velký Pilker skloní hlavu. Když velitel opouští apelplac, z reproduktorů zazní jeho číslo – jedenáct čtyřicet sedm. Pilker se okamžitě postaví do pozoru. Zakrátko k němu přistoupí kápo a sdělí mu povel, tak jak jsem to naplánovala. Vězeň má být exemplárně potrestán za neuctivost vůči veliteli. To, jak se choval při nástupu, s tím nijak nesouvisí. I kdyby si počínal jakkoli, jeho osud byl předem zosnován. Mimochodem úplně stejně je možná Bohem zosnován osud nás všech? Kdysi mi o tom hodně vyprávěla jedna tetička – horlivá evangelička. Jsou to nesmysly.

Pilker vystupuje z řady a chvíli se snaží diskutovat s kápem. Ten je však až příliš dobře obeznámen s pravidly, jimiž se tenhle kousek vesmíru řídí. Uhodí ho vší silou do obličeje. Pilker v sobě tlumí vztek, načež začne poslušně skákat a současně rukama tleskat nad hlavou. Je to jedna ze standardních táborových podob důtek. Takzvané žabky – trest udělující se v počtu od jedné výš. Jedna pochopitelně znamená patnáct poskoků a často se zvýší až na osm, tedy na dvě

hodiny provádění těchto cviků, přičemž kdo si udělá přestávku, koleduje si o samotku, bunkr nebo hladovku, to podle nálady toho, kdo trest uděluje. Pilker jich dostal dvanáct.

Musím být trpělivá. Za tři hodiny uvidíme, jakou má výdrž.

6.

Dvanáctkrát patnáct žabek Pilkera nezničilo. A nezničilo jej ani několik kilometrů, které musel absolvovat, když v lomu přenášel štěrk sem a tam. Zdálo se, že ho to dokonce nakoplo. Čas od času jsem slýchala o podobných případech – nezlomných hrdinech, kteří si mysleli, že prodloužením své agónie něčeho dosáhnou. No, nedá se nic dělat – je to jeho věc.

Dalekohledem opět pozoruji, jak se celý koupe v potu, třesou se mu nohy a tlačí před sebou kolečko. Jiní vězni jako by vycítili, že je prokletý, a drží se od něj dál. Někteří tak činí vedeni přirozeným sebezáchovným pudem, jiní to znají ze zkušenosti. Výsledek je stejný.

Umíněnost toho obra mě začíná dopalovat čím dál víc. Kloužu pohledem po jeho ramenních svalech naběhlých vynaloženou námahou, po jeho bledém obličeji a celou dobu odpočítávám vteřiny jeho života. Jeho umíněnosti.

Šest.

Sedm.

Kdy už konečně padneš vysílením, zkurvysyne? Kdy už tě budou moct dorazit?

Pozoruji, že ten chlap dělá stále častěji krátké přestávky, ale nejsou dostatečně zřetelné na to, aby za ně mohl být potrestán. Přinejmenším ne tak snadno, aby to nevyvolalo rozruch mezi ostatními vězni, a právě proto se musíme mít na pozoru.

„Jdu tam," prohlásím a předávám dalekohled Hackmannovi.

Pobočníka mého manžela ke mně zjevně vyslali na výzvědy, aby získali přehled o tom, co dělám. Oficiálně mě má doprovázet, což je samo o sobě blbost. Funkce SS-Aufseherin mě opravňuje k tomu, abych se po areálu tábora pohybovala samostatně bez jakýchkoli stráží. Ale budiž. Nevadí mi to. Vím, že mi Karl dal volnou ruku a že své slovo bezpochyby dodrží.

„Ale, paní velitelová…"

Odbývám Hackmanna mávnutím ruky.

„Vraťte se ke svým povinnostem, jsem už dospělá holka."

Aniž bych čekala na jeho reakci, vykročím spěšně k úzkému vstupu do kamenolomu. Dva hlídači se vyrovnají do pozoru a salutují mi. Přátelsky se na ně usměju. Jednoho znám od vidění, ten druhý, jakýsi holobrádek tak kolem dvacíti, mi není nijak povědomý. Berlín nám bezustání dodává čerstvý potěr.

Když si mě vězňové všimnou, přerušují práci a sundávají čepice. Klaní se a jsou připraveni udělat, co se jim řekne. Velice dobře vědí, kdo jsem. Jejich kápo se vydává směrem ke mně, ale zastavím ho přehlížívým gestem. Zajímá mě jen jediný člověk.

„On.“ Ukazuju právě na něj.

Helmut Pilker mě vidí poprvé. Zjevně už se vlastně také převychoval, jelikož se postavil do pozoru, čepici drží v ruce a pohled upírá do země, ale já vím, že mě vidí. Vězni už mají tu schopnost, že jediným letmým pohledem vyhodnotí situaci a zachytí neuvěřitelné množství podrobností.

„Pojď sem,“ nařizuji. „Jedenáct čtyřicet sedm, mluvím s tebou.“

Pilker, udýchaný a znavený, vykročí ke mně. Nohy se mu pletou a po tváři mu stékají proudy potu.

„Rychleji!“ zakřičím zostra. „To tě nenaučili, že v táboře se všechny rozkazy vykonávají za běhu?“

V ruce svírám jezdecký bičík a mávám s ním. Řemeny se svištěním roztínají vzduch těsně vedle vězňova obličeje. Pilker se pokorně zastaví necelý metr přede mnou.

„Blíž,“ nařizuji.

Rozpačitě se téměř neznatelně posune směrem ke mně.

„Blíž,“ syknu.

Dozorce a ostatní vězňové nás pozorně sledují. Zachytávám ty kradmé, vyděšené pohledy. Pilker se svým tělem téměř dotýká toho mého. Převyšuje mě minimálně o dvě hlavy a jeho široká ramena nenechávají nikoho na pochybách, že by mě mohl jediným pohybem zabít. Přesto se mě bojí, jako se pravidelně bitý pes děsí svého majitele. Vlasy si přehodím dozadu a podívám se mu zpříma do očí. Ihned odvrací pohled.

„Bojuješ úplně zbytečně,“ šeptám mu tak, aby mě slyšel jen on. Řinčení lopat a krumpáčů naštěstí tlumí

moje slova. „Chápeš, jedenáct čtyřicet sedm? Musíš zemřít, protože já si to přeju. Tak neodporuj, nebo si to umírání snad chceš udělat ještě horší?“

Otáčím se a pomalu se vracím do tábora. Snažím se utlumit v sobě sílící hněv. Doufám, že mě ten všivák poslechne a zdechne. Pro své vlastní dobro.

7.

„Potřebuju parfém a několikery nové šaty. Všechny, co tu mám, už jsou obnošené nebo potrhané. Navíc se nesluší, abych se v nich ukazovala opakovaně."

Vím, že Karl právě sepisuje seznam věcí, které mají jeho lidé přivézt z Paříže. Podobné objednávky jim posílá vždy jednou za pár týdnů. Oděvy, alkohol, občas i nábytek nebo různé starožitnosti. V Paříži se všechno jeví nějaké takové lepší, zajímavější, obestřené aurou francouzského luxusu, o němž často svědčí pouze etiketa. Důležité je, že do našeho domu přicházejí bedny opatřené nálepkou Paris, Frankreich, což vždy způsobí tím správným dojmem. Je mi zřejmé, že v táboře, v tomto malém světě pro sebe, neunikne nic všeobecné pozornosti. Téměř nic.

Karl zapisuje perem několik slov a pak se ke mně obrátí.

„Šperky?" ptá se lhostejným hlasem, jako bychom sestavovali seznam nákupu na zeleninovém trhu.

„Ne, tentokrát ne, díky."

„Nějaká jiná kosmetika krom toho parfému?“

Zamyslím se a po chvíli doplním několik dalších nezbytných položek. Karl všechno pečlivě zaznamená a nakonec přeloží list papíru napůl. Vstává od masivního stolu, který máme z nějakého zámku nedaleko Salcburku. Ještě jsme se tu ani pořádně nezařídili, ale už jsem si tu vilu oblíbila. Jsem si jistá, že má potenciál, a my přece nikam nespěcháme. Hodláme se tu usadit na delší dobu.

Karl si pročesává rukou své řídké světlé vlasy a uhlazuje uniformu. Nedávno oslavil čtyřicítku, ale vypadá mnohem starší. Má masivní obličej, tváře, které působí dojmem, jako by byly věčně napuchlé, a úzká ústa. Je to mužný typ, dalo by se říct, nebo přesněji vzato typ přísný. Jeho obličej se rozzáří, když do místnosti vejde naše doga pískové barvy. Pes radostně vrtí ocasem a přibíhá ke Karlovi a ten jej hladí po hlavě. To je takový jejich rituál.

Můj manžel pak sáhne do šuplíku, vytáhne nějaký pamlsek a dá ho psovi. Systém uplácení a získávání přízně je účinný nejen mezi lidmi. Je to univerzální princip, díky němuž lze zachránit život nebo jej významně zpříjemnit.

„Hodná čubička, moc hodná!“

Karl se zadívá na hodinky a ztěžka si povzdechne. Pak se znenadání na něco rozpomene. Propichuje mě tím svým typickým pronikavým pohledem s hlavou lehce skloněnou.

„Co ten tvůj vězeň?“ vyptává se. „Ten, jaks ho chtěla kvůli tomu překvapení…“

Už dva dny čekám, aby se do toho tématu pustil. Teatrálně obejdu dvě ratanové židle a opřu se o ebenový stolek. Výmluvně převracím očima.

„Pořád ještě žije?“ Koutky Karlových úst se zachvěly v sotva postřehnutelném úsměvu.

Kývám hlavou.

„Ten zkurvysyn nechce umřít.“

„Nevím, proč ses zaměřila právě na něj.“

„To je součást překvapení, nevzpomínáš si?“

Karl dává psovi ještě jeden pamlsek a míří ke dveřím. Zastaví se na prahu a opře se o futra.

„To je jedno, ale k čemu ti bude jeho smrt? Vždyť ten člověk pro nás nic neznamená. Začínáš mít neurózu, Ilse, zdá se mi, že hledáš nepřátele tam, kde žádní nejsou.“

„On není náš nepřítel,“ procedím. „Ba právě naopak. Ale musí zemřít – a tys mi slíbil, že mi s tím pomůžeš.“

„Promluv si s Wagnerem.“ Karl otevírá dveře. „On o tom případu ví a vyzná se, co v takových situacích dělat.“

Erich Wagner je jedním z táborových lékařů. Mé překvapení Karla evidentně zaujalo víc, než jsem si myslela.

„Ach, a ještě jednu věc bych potřebovala z té Paříže,“ pronáším, zatímco on už vychází na chodbu. „Není to nic velkého.“

8.

„Váš manžel, paní velitelová, mi vyprávěl o jistém případu."

Nervózně pokyvuji hlavou. V místnosti, kde se nacházíme, to zapáchá chemikáliemi a nasládlou vůní léků. Wagner má na sobě bílý rozhalený plášť, pod nímž je vidět uniforma. Je to Karlův blízký přítel, tudíž mu mohu plně důvěřovat.

„Musíte se ho zbavit," ječím, jako bych úplně přišla o důstojnost. „Ten člověk nechce zemřít a já už nemůžu čekat déle. Už jsem všechno domluvila s doktorem Müllerem a…"

Ach, asi jsem se ti o tom zapomněla zmínit. Do svého tajemství jsem musela zasvětit víc lidí, ale každého z nich to – jak se zdálo – nadchlo. Je to velice úzký a naprosto oddaný okruh osob blízce spjatých s mým manželem. Vím však, že pokud o to někoho poprosím, neprozradí mu mé plány. To vše ve jménu výtečné zábavy a zpestření dne v tomto rozkošném zapadákově.